

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАННО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

ГОД. XVIII

ЯНУАРИЙ 1941.

КНИЖКА 4

Н. Фурнаджиевъ

Родината зиме

Кога отъ северъ нощемъ вѣтроветѣ
задухатъ, и небето потъмнѣй,
снѣгътъ вали за първи пжтъ, полето
студено, грозно, мрачно се бѣлѣй.

Утихне ли, небето тѣй е чисто,
окжпано въвв бѣла свѣтлина.
Срѣдъ утрото огромна и сребриста
и ясна грѣе родната земя.

Ти гледашъ : равнина безкрайно бѣла
и само надъ потънали села
се дига синкавъ димъ, и зазвнѣла
пжтува нейде първата шейна.

Каква спокойна, хубава картина!
И какъ въвв день такъвъ благословенъ
да не обичамъ своята Родина,
която снѣжна грѣй сега предъ менъ!

